

# Zemětřesení

Hana Zagorová

Zemětřesení někde v hlubinách,  
z věže padá zvon a víří prach.  
Zemětřesení a já tu klečím zmatená,  
přede mnou láska v sutinách.

Zemětřesení těsně pod kůží,  
lávu krve cítím sálat z ní.  
Zemětřesení a já už nespím na růžích,  
z lásky je halda kamení.

Řádek písmen za pár chvil  
zkázu lásky dokončil.  
Zkázu plánů, zkázu snů,  
jakoby je vítr svál, co dál...  
Co dál, co dál.

Zemětřesení jako tajný pláč,  
jako černá šmouha v tváři dní.  
Zemětřesení, já nepřikládám fáč

na svoje náhlá zranění.

Řádek písmen za pár chvil  
zkázu lásky dokončil.  
Já však sbírám zbytky sil,  
kdo vstane z bláta, neprohrál,  
půjdu dál.

Neotřesená chci být, vyhrabat svůj klid,  
znovu najít slunce, kde je stín.  
Neotřesená chci žít a podívat se jít,  
jak láska vstává z rozvalin.